

บทบรรณาธิการ

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ฉบับนี้มีอายุถึงปัจจุบันยาวนาน 8 ปีเต็ม นับเป็นปีที่ 9 ฉบับที่ 1 (มกราคม - เมษายน 2560) เริ่มแรกชื่อว่า วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มีมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีเป็นเจ้าของ เปิดรับบทความทุกสาขาวิชาจากผู้เขียนทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย พิมพ์เผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ ในปีแรกถึงปีที่สาม อาจารย์ของมหาวิทยาลัยของเราเขียนบทความพิมพ์เผยแพร่ไม่มากนัก ต้องร้องขอ ให้อ่าน อ่อนน้อมกันอย่างยิ่ง บทความที่ส่งเข้ามารับการพิจารณา กองบรรณาธิการต้องช่วยกันปรับปรุงแก้ไขแล้วแก้ไขอีก เสียเวลาไปกับการดำเนินการเช่นนี้มาก น่าเบื่อหน่ายทั้งผู้เขียนและผู้พิจารณา บทความจากบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยก็พึ่งพาได้ยาก เพราะไม่มีทิศทางเกี่ยวกับคุณภาพที่ชัดเจน ทั้งเรื่องที่ทำ กระบวนการทำ และการรู้ผลของการใช้ประโยชน์ ทุกอย่างมีตมมมาก สำหรับคณะผู้จัดทำ ทางพุทธศาสนาชี้ให้เห็นว่าเป็นการทำที่ไม่ถึงพร้อมด้วยปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ

กองบรรณาธิการชุดเก่าของเราที่ร่วมปลูกปั้นวารสารกันมา ท่านหนึ่งปรารถนาค่อนข้างรุนแรงว่า "มหาวิทยาลัยของเราไม่มีวัฒนธรรมการสร้างสรรคงานวิชาการและงานวิจัย เราทำงานเฉพาะหน้า สุกเอาเผากิน ขาดความต่อเนื่อง ไม่มีนักวิชาการที่เกาะติดและจับงานไม่วาง คนรุ่นใหม่ของเราที่แสดงให้เห็นถึงความรู้ความสามารถทางวิชาการและงานวิจัยถูกดูดกลืนเข้าสู่ระบบพรรคพวก ระบบอุปถัมภ์อย่างต่อเนื่อง" มหาวิทยาลัยของเราจึงมีงานโดดเด่นที่เป็นสาขากลายมาก ไม่ว่าในเวทีระดับชาติและระดับนานาชาติ องค์กรระดับคณะก็ดี ระดับสาขาวิชาก็ดี รวมทั้งสำนักวิจัยและสำนักอื่น ๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อการผลักดันสนับสนุนให้เกิดงานวิชาการและงานวิจัย กลับทำงานอย่างขาดเป้าหมายที่เด่นชัด และอาจจะพูดได้ว่ามิได้สนับสนุนส่งเสริมให้เกิดงานวิชาการอย่างจริงจัง พฤติกรรมของบุคลากรมหาวิทยาลัยบางกลุ่มมุ่งเป็นมารชดขวางเสียเอง โดยมุ่งถึงพร้อมด้วยมารสี่อย่าง คือ ธนมารา ศฤงคารมารา หุပ္ปัญญามารา และอหังการมารา หวังผลประโยชน์เฉพาะตนมากกว่าความก้าวหน้าทางวิชาการ อันเป็นส่วนรวมที่จะช่วยให้มหาวิทยาลัยและสังคมอยู่รอด อาจารย์บางคนมีพฤติกรรมเยี่ยง "โจรรวมกรรม" และ "โจรวิจัย" มุ่งแสวงหาตำแหน่ง ไม่มีงานเป็นชิ้นเป็นอันที่บ่งบอกคุณภาพ หรือยังประโยชน์ใหญ่หลวง เป็นพฤติกรรมอันน่าเบื่อหน่าย เข้มมุ่งของมหาวิทยาลัยทางวิชาการที่มุ่งผลิตงานเพื่อแก้ปัญหาอันเกิดจากการกระทำของมนุษย์ และเกิดจากธรรมชาติต้องไร้ความหวัง ภารกิจประการหนึ่งของมหาวิทยาลัย คือ การเป็นมหาวิทยาลัยปวงชนเพื่อรับใช้และพัฒนาท้องถิ่น กลายเป็นปณิธานที่ทรงเลือน เห็นได้จากการจัดอันดับมหาวิทยาลัยของเราที่ไม่ว่าใช้เกณฑ์ใด เราตกอยู่ในฐานะที่ลิดต่ำลงเรื่อย ๆ จนน่าจะอยู่ในกลุ่มต่ำสุดของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ท่ามกลางมรสุมและม่านหมอกที่หม่นมัว วารสารฉบับนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็นวารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ภายหลังจากการดำเนินการได้ 6 ปี นัยว่าเพื่อช่วยให้มีรูปร่างหรือจุดหมายที่ชัดเจน และไม่ยากต่อการเสาะหาบทความวิชาการ เพื่อพิมพ์เผยแพร่ มีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงกองบรรณาธิการและสำนักงานกองบรรณาธิการ ด้วยเงื่อนไขของการทำงานมุ่งคุณภาพตลอดเวลา การกลั่นกรองผลงานเพื่อพิมพ์เผยแพร่มีความเข้มงวดอย่างยิ่ง นักวิชาการอันเป็นภาคีสมาชิกราชบัณฑิต และราชบัณฑิต แห่งราชบัณฑิตยสภา หลายท่านอนุเคราะห์ผลงานวิชาการของท่านให้พิมพ์เผยแพร่ ในช่วงดังกล่าวจึงมีผลงานทางวิชาการจากภายนอกเข้ามาให้พิจารณาคัดสรรมากมาย ขณะเดียวกันอาจารย์ภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีจำนวนไม่น้อยที่ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญทางวิชาการได้เข้ามาร่วมวงวิชาการมากขึ้น กองบรรณาธิการและสำนักงานกองบรรณาธิการ กลายเป็นชุมชนวิชาการย่อย ๆ ที่ก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รังสรรค์งานวิชาการ และงานวิจัยอย่างกว้างขวาง เป็นช่วงเวลาที่ยู่ทำงานวารสารฉบับนี้มีความสุขที่สุด

การที่บทความวิชาการทั้งจากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ส่งเข้ามาให้พิจารณา เพื่อพิมพ์เผยแพร่มากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้บทความที่ผ่านการพิจารณาจำนวนมากรอพิมพ์เผยแพร่ เป็นเวลานาน กองบรรณาธิการได้ขออนุมัติจากมหาวิทยาลัยให้เพิ่มการพิมพ์วารสารนี้เป็นปีละ 3 ฉบับ ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2558 และขอเพิ่มจำนวนบทความจากฉบับละ 7 - 9 บทความ เป็น 14 - 15 บทความ เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว การดำเนินงานเป็นไปด้วยดี แต่ก็ได้เพิ่มภาระอันหนักอึ้งให้แก่กองบรรณาธิการ และสำนักงานกองบรรณาธิการ โดยแทบจะไม่มีเวลาพัก เพราะต้องเตรียมงานอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม อานิสงส์ของการทำเช่นนี้ส่งผลให้คณาจารย์ในมหาวิทยาลัยของเราตื่นตัวสร้างสรรค์งานวิชาการมากขึ้นเป็นทวีคูณ เฉพาะบทความ บทวิจารณ์ บทปริทรรศน์ ที่พิมพ์เผยแพร่ ในวารสารปีที่ 8 (พ.ศ. 2559) มีผลงานของอาจารย์พิมพ์เผยแพร่มากถึง 20 เรื่อง ส่งผลต่อการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ การเป็นคณะกรรมการประจำหลักสูตรสาขาวิชา ฯลฯ อันเป็นเกียรติภูมิทางวิชาการของมหาวิทยาลัยของเรา

หากย้อนกลับไปดูว่า การที่วารสารฉบับนี้สามารถพัฒนาตนเองมาตามลำดับนั้น จะเห็นได้ว่า เนื่องจากการที่มหาวิทยาลัยมีระเบียบวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดทำวารสาร มีกองบรรณาธิการ และสำนักงานกองบรรณาธิการที่ร่วมมือร่วมใจทำงานกันอย่างจริงจัง ทำงานกันดี ทุกเวลาทุกโอกาส และการที่คณาจารย์ตื่นตัวเขียนบทความ สร้างสรรค์งานวิจัยที่มีคุณภาพกันมากขึ้น รวมทั้งบัณฑิตศึกษาที่เข้มงวดคุณภาพ ทำให้วารสารมีบทความที่มีคุณค่าเผยแพร่

เป็นหน้าเป็นตาของมหาวิทยาลัยได้อย่างแท้จริง เหล่านี้ล้วนมีส่วนผดุงความอยู่รอดของมหาวิทยาลัยของเราทั้งสิ้น

สิ่งที่วารสารต้องพึ่งพาอีกต่อไป คือ การเข้มงวดกับกระบวนการจัดทำวารสารที่จะต้องละเอียด ประณีต สุขุมคัมภีรภาพ และคำนึงถึงคุณภาพของงานที่เผยแพร่อย่างยิ่ง ประเด็นแรก ยอมรับว่า บรรณาธิการ กองบรรณาธิการ และสำนักงานกองบรรณาธิการ เดิมยังดำเนินการไม่บรรลุผล ส่วนประเด็นที่สอง เกี่ยวกับคุณภาพ แม้จะพอไปได้ แต่จะต้องพยายามรักษาสภาพเดิมให้คงอยู่และหาทางเพิ่มพูนคุณภาพให้มากยิ่งขึ้นกว่านี้ จะต้องไม่ยินยอมให้อ่านาจอใด ๆ เข้ามารบกวนโดยเด็ดขาด มิเช่นนั้นวารสารจะกลายเป็นการแก้ปัญหาเรื่องผลประโยชน์ส่วนบุคคลมากกว่าผลประโยชน์ส่วนรวมของมหาวิทยาลัย

ขอขอบพระคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนช่วยให้วารสารฉบับนี้ดำรงอยู่อย่างมีคุณค่า และมีศักดิ์ศรีทางวิชาการมาโดยตลอด และขอให้ผู้ดำเนินงานสืบต่อจงทำงานที่ถึงพร้อมด้วยคุณภาพ และมีความสุข

ชวน เพชรแก้ว
บรรณาธิการ